

Vingar av vax

“Okej killar kom hit.” säger tränaren medan han samlar oss. “Ni körde bra idag men vi måste öka tempot inför matchen den 27:e Maj, det kan vara en möjlighet för många av er här. Ni spelar liksom inte själva, ni är ett lag. Är det uppfattat?”

“Ja!” skriker de tillbaka.

“Bra, ni kan gå nu. Vi ses på fredag.”

Jag börjar resa mig för att hämta min väska men jag hinner inte ens ställa mig upp innan tränaren stoppar mig igen.

“Inte du. Jag behöver prata med dig.” säger han bestämt och väntar tills att alla har gått innan han öppnar sin mun igen. “Lyssna, du har potential och är en av de bästa på planen.”

“Då så, varför stör du mig?”

“Det där. Din arroganta sida. Det förstör för laget, du måste passa bollen i stället för att springa förbi alla. Du kan inte spela en lagsport själv.”

“Skitsamma.”

“Jag säger bara, potentialen finns där men flyger du för nära solen kommer du bränna vingarna.”

“Är du klar?”

Han nickar och jag tvekar inte. Tar min väska direkt och drar mot tunnelbanan. När jag kommer ut genom glasdörrarna på sporthallen slår den kalla vinden mig direkt i ansiktet. Varje andetag känns som is och fingrarna hinner redan bli stela. Jag drar upp kragen, stoppar händerna i fickorna och drar upp balaclavan. Ändå lyckas kylan krypa in mellan tyg och hud. Jag ökar takten till tunnelbanan.

De här gatorna stör mig. De är en fet påminnelse på allt jag aldrig fick. Stora dyra hus, parkerade elbilar och män som går runt i kavajer med feta klockor på armen. Jag ska äga en sådan klocka. En dag.

Det är husen som stör mig mest. Speciellt med de där gamla trånga hissarna, hur får man ens plats i dem?

Precis när jag ska korsa vägen ser jag grabbarna från laget. Nille och hans gäng, rätt sköna grabbar. Aldrig haft problem med dem, även om jag brukar ha svårt för folk från stan. De ser mig också och börjar gå mot mig.

“Tja, ska du med till Max och kaka?” frågar Nille och gör en snabb hälsning. “Farsan kommer och hämtar oss sen, han kan skjutsa dig också.”

“Nej bror, det är chill. Jag måste hem, mamma har lagat mat.”

Jag drar direkt till tunnelbanan och tar den ingången med minst folk. Jag ser en kvinna gå till spärren och följer in efter henne snabbt. Jag känner hur träningsvärken kommer att kännas imorgon när jag joggar ner trapporna. Det gör fett ont i mitt högra ben.

Det är alltid folk på perrongen här, även om det är lite sent. Men det är nog för att det är både gröna linjen och pendeltåget här. Jag ser en till snubbe i kavaj, några rikemansungar som garvar åt något, och en morsa i stor kapp med barnvagn. Hon försöker gå på tåget med sina två ungar men vagnen har fastnat. Ingen hjälper henne, fast det står fullt med folk inne i tåget. Jag går längre fram på perrongen och kollar på skylten. Tio minuter till Farsta Strand.

Det finns ingenstans att sitta, men när Hagsätra tåget kommer flyttar folk på sig. Jag tar en plats direkt på en bänk och lutar mig tillbaka med händerna i fickorna. Dörrarna stängs, tåget rullar och jag ska precis ta ut min lur och hörlurar när jag hör en man skrika.

“Fan! Inte igen!” skriker han mot tåget medan den åker iväg. “Tre gånger nu. Tre gånger!”

Folk stirrar och hans utbrott växer. Han har två kryckor och är helt svettig i ansiktet. Försökte väl springa till tåget, eller i alla fall gå snabbt med sina kryckor, men missade det. Precis som vem som helst kan göra. Varför måste han göra en hel scen av det?

“Fan!” skriker han igen och sätter sig bredvid mig på bänken. “Tre gånger har jag missat tåget idag på grund av de här jävla kryckorna.” muttrar han. Jag rycker på axlarna och sätter in mina hörlurar. Jag bryr mig inte om hans problem. Jag har mina egna. Men ändå fortsätter han prata som om jag visade intresse i hans ord.

“Men ingen bryr sig, det var inte ens mitt fel att jag bröt foten.” berättar han. “Jag borde få färdtjänst eller i alla fall gratis busskort för alla tåg jag missar. Tåget anpassar sig inte efter någon, den åker iväg ändå.”

Han fortsätter mumla för sig själv och jag börjar sätta på min musik. Fem procent på mobilen. Fan. Kylan gjorde att mitt batteri gick ner. Jag har en halvtimme hem utan mobil, utan musik. Kul. I stället måste jag lyssna på en killes utbrott om hans löjliga problem.

Tåget rullar in till perrongen och jag pallar inte stå, så jag kliver på och sätter mig längst fram vid fönstret. Utan mobilen börjar hjärnan snurra. Jag stirrar ut på folk, på reklam, byggnader som bara flyger förbi. Allt ser likadant ut.

Sedan börjar jag tänka på vad tränaren sa till mig.

Du måste anpassa dig till laget.

Vem tror han att han är? Varför ska jag sjunka till deras nivå?

Där jag kommer ifrån måste vi vara snabba på att ta för oss. Visa att man inte tar skit. Men det är aldrig något en snobb som han kommer att fatta. Han är säkert van vid villor, Volvo och trygghet. Han skulle aldrig fatta hur det är att växa upp där jag gjort.

Tåget stannar. Nya folk kliver på. En morsa sätter sig bredvid mig med sitt lilla barn i vagnen. Hon har en bukett i handen och försöker mata ungen med någon gröt eller vad det är.

Jag kollar bort. Den där lilla killen kommer aldrig behöva tänka på att behöva ta för sig, han kommer få möjligheter levererade från höger till vänster. Hon vänder sig för att hämta något ur vagnen och tappar blombuketten hon höll i.

“Nej, nej gud, inte mina liljor.” uttrycker hon stressande.

Jag lutar mig tillbaka och sneglar på henne. Det är bara blommor, varför ska folk göra en sådan stor grej av allt? De här människorna vet inte vad riktiga problem är. Hon märker att jag tittar och glor på mig.

“Vet du hur svårt det är att hitta ett par vita liljor? Nu är de helt smutsiga och värdelösa. Kolla.” säger hon och visar buketten. Blommorna är fläckiga, tågets skitiga golv har förstört dem.

“Så tvätta dem då. Det är inte ens värsta grejen.” slänger jag ur mig, även fast jag inte hade tänkt prata med henne. Hon skrattar bara och vänder sig till sin son.

Tåget stannar vid Gamla stan, hon och ungen går av, inte så många folk stiger på. Jag kollar ut genom fönstret, sneglar över perrongen. Jag gillar Gamla stan. Här kan jag alltid ta promenader med tjejerna och göra det romantiskt med de där gamla gatorna fyllda med historier. Det ger en känsla av att man går runt i en liten italiensk by.

En gammal kvinna kommer gående mot mig. Hon har en brun lång jacka på sig och en riktigt smutsig mössa. Dessutom stinker hon skit och jag misstänker att hon har druckit en massa sprit. Perfekt, nu måste jag även tillbringa min resa med ett fyllo. Hon kommer ännu närmare och glor på mig.

“Ursäkta.” börjar hon. “Det är ett gult säte.” säger hon och ler.

Hennes tänder matchar hennes jacka och andedräkten träffar mig i ansiktet, jag håller mig för att inte spy.

“Och?” svarar jag tillbaka.

“Prioriterad.”

“Va?” svarar jag igen.

“Prioriterad sittplats.”

Hon kollar på mig som om jag ska flytta mig.

“Det finns hundra andra platser att sitta på. Försvinn.” påpekar jag och nickar huvudet mot andra sidan. Fyra lediga säten. Men nej, hon sätter sig framför mig ändå.

Hon tar upp en gammal tidning och börjar mumla. Det låter som om hon var mitt i en konversation med någon. Jag tittar bara ut genom fönstret och önskar nu mer än någonsin att min lur inte dog.

“Slussen...” mumlar kvinnan. Sen skrattar hon som om någon drog ett skämt.

"Eller hur, visst är det tragiskt?" fortsätter hon. "Eller vad tycker du killen?"

Jag fattar inte om hon snackar med mig eller med sin låtsaskompis.

“Slussen. Stationen som de bara bygger och bygger men kommer ingen vart, det är tragiskt. De har allt material men de använder inte det rätt.”

“Vad snackar du om?” ryter jag. Ångrar mig direkt att jag gav henne min uppmärksamhet.

“Oj, men kolla här!” säger hon och bläddrar i tidningen. “Skottlossning i Hökarängens centrum, 26 maj...”

Hon läser högt.

“En person anhållen, tre döda. En skadad. Offren identifierade av förbipasserande. Fyra killar i 17-årsåldern-”

“Kan du hålla tyst? Jag bryr mig inte.” avbryter jag.

Jag hade faktiskt ingen aning om det där. Konstigt. Jag borde ha hört något. Men jag ville bara få tyst på henne. Hon kollar på mig och från ingenstans har hela hennes ansikte fått en seriös blick. Vi båda bara sitter där, tysta. Och sen, som om inget hänt, visar hon sina fula tänder igen, skrattar och reser sig. Äntligen.

Tåget stannar, jag kollar ut. Där ser jag en av mina grabbar på perrongen och stiger av direkt.

“Tja Mille, vad gör du här?” frågar jag och räcker fram handen för en hälsning.

“Det är inte ofta man ser dig inne i stan heller.” säger han i stället för att svara.

“Kom från träningen.” förklarar jag, “Lyssna, har du en laddare man kan låna?”

“Tyvärr bror.”

“Aja, skitsamma. Vad gör du här då?” frågar jag igen.

Han tystnar en sekund. Hans blick blir mer seriös.

“Jag och Barza ska gå och ta hand om killarna från Hökis” säger han lågt och öppnar väskan lite. Jag fattar direkt vad som är där. Jag trodde inte att de faktiskt skulle göra något åt saken.

“Helt rätt. Få tyst på dem. Jag skulle ha följt med, men mamma väntar hemma. Du vet hur hon kan bli.”

“Ingen fara bror, åtminstone är du inte som Omar.” säger han och skrattar.

“Vad är det med honom?”

“Han bangade. Vågade inte ens plankan in.”

Jag skrattar. Omar är alltid så feg, han vågar aldrig göra någonting. Vi säger hejdå och jag går på nästa tåg. Tar mig hela vägen till Gullmarsplan. Men självklart händer det något igen.

“*Tågtrafik vid Gullmarsplan station där samtliga måste byta spår...*” säger rösten i högtalarna.

Jag suckar högt. Blir irriterad.

Hur komplicerad kan en tågresan vara?

Vill bara komma hem, mammas mat börjar ju kallna. Jag kliver av, det är fullt med människor trots att det är rätt sent. Alla bara väntar på att få åka hem.

Så fort jag sätter foten på perrongen slår värmen emot mig. Luften luktar träd och asfalt.

Junisolen är på väg ner, himlen är helt blodröd. Jag sjunker ner på en bänk och lutar mig bakåt. Min blick går ut över folk runt omkring. Sen stannar ögonen till vid en tjej på andra perrongen. Typ i min ålder. Smal, blek. Långt blont hår. Hon kollar rakt på mig.

Jag stirrar tillbaka.

Först känns det som en vanlig blick. Men hon slutar inte stirra, blinkar inte ens. Det börjar krypa in i mig. Hon visar inga känslor, men ögonen avslöjar något skumt. Till slut viftar jag med handen, mest för att få henne att sluta glo. Det får henne att le ett snett leende. Som om det var exakt det hon väntade på. Sen börjar hon flaxa med armarna som om hon skulle flyga. Hon tar ett steg närmare kanten.

Hon kollar på mig en sista gång och ler.

Sen hoppar hon ner på spåret.

Folk börjar skrika. Någon försöker dra upp henne. Alla vänder sig om. Mitt hjärta slår snabbare. Jag står förstenad med min öppna mun och vid öppna ögon. Jag kunde inte göra något ändå, jag är ju på andra sidan perrongen.

Men varför hoppade hon fast det inte fanns något tåg?

Två personer lyckas få upp henne. Ordningssvakter dyker upp från ingenstans och börjar cirkla runt henne. Hon bara står där. Helt lugn.

“*Hagsätra 3 minuter...*” säger högtalaren.

Folk går bara förbi som om inget har hänt. Som om en tjej inte precis hoppade ner på spåret. Jag följer med strömmen. Vad ska jag göra? Mitt tåg kommer om tre minuter.

Sätter mig på en bänk mellan en man och en kvinna.

Kvinnan håller i ett par vita liljor. Varför är det så vanligt med vita liljor? De är inte ens fina. Men jag är ingen tjej, så vad vet jag om blommor?

Plötsligt känner jag lukten av något ruttet. Jag vrider huvudet mot mannen bredvid mig. Han sitter med en matkasse från Hemköp. Jag sneglar ner. Ruttna äpplen. Vem köper ruttna äpplen?

Han märker nog att jag kollar, men i stället för att kommentera äpplena börjar han prata om mig.

“Hur går det i skolan?”

“Va?”

“Hur går det i skolan?” upprepar han.

Jag fattar ingenting, han måste vara påverkad eller något.

“Jag skiter i skolan.” svarar jag och sätter in mina hörlurar för att visa att jag inte vill prata med honom.

“Varför skiter du i skolan? Du har en möjlighet att lära dig saker. Skapa en stabil framtid.” fortsätter han ändå.

“Det är inte så lätt. Dom skiter i personer som mig.”

Han bara ler och skakar på huvudet.

“Vad? Ska du inte säga något?” frågar jag.

“Du vill ändå inte lyssna på vad jag har att säga.”

“Dem har redan stämplat mig som ett problembarn. Jag kommer aldrig bli accepterad som något annat. Så vad är poängen?” förklarar jag utan någon speciell anledning varför.

“Det är bara synd.” säger han och kollar på mig. ”Du är så mycket mer.”

Jag hinner knappt ta in det han säger tills jag ser mitt tåg.

Äntligen.

Jag ställer mig upp och börjar gå mot dörrarna. Massa människor kliver ut och andra tränger sig in för att få plats. Det är skittrångt, som om vi alla är instängda i en bur utan att kunna andas. Jag vänder mig om en sista gång och ser mannen bakom folkmassan. Han skakar på huvudet. Jag rynkar på pannan.

“Fel spår!” ropar han.

Va? Vad menar han? Det här är ju mitt tåg.

Folk börjar strömma in, dörrarna piper. Snart stängs de.

“Inte fel tåg, fel spår!” ropar han igen.

Sedan kollar jag på skylten.

Hagsätra.

Fel håll. Helt fel håll. Jag kunde svurit på att jag stod rätt.

Jag kastar mig ut genom dörrarna och springer genom folkmassan. Jag måste byta perrong.

Hur kunde han veta det?

Han måste väl ha sett mig gå från Farsta Strand-tåget tidigare.

Jag springer upp för trapporna, ut genom spärrarna. Folk rör sig som maskiner. Ingen kollar upp, ingen bryr sig. Alla vill bara till sina tåg.

Jag plankar med en kvinna och springer ner för rätt trappa. Där är mitt tåg. Farsta Strand. Dörrarna håller på att stängas. Jag hinner.

Platsen vid fönstret är tom, jag sätter mig där. De gamla tunnelbanevagnarna är slitna, och doften av svett blandas med den kalla betongen. Jag hör hur tåget rör sig genom tunnlarna, ljudet av räls som gnisslar. Det är så högt att jag inte ens kan höra mina egna tankar, allt är bara brus. Solen har gått ner och himlen har förlorat sin färg. Mörka moln börjar ta över himmelen i stället. Det ser ut som om det ska regna när som helst. Det regnar alltid mycket under hösten.

“Nästa Sandsborg. Tänk på avståndet mellan...” säger högtalaren i tåget.

Folk reser sig. Många fler än jag trodde. Snart är det bara jag kvar.

Jag tänker på mamma som kommer fråga mig tusen jobbiga frågor.

Varför är du hemma så sent? Varför har du inte ringt?

Men maten kommer att vara god. Doften av ris, kanske kyckling. Äntligen, snart är jag hemma.

Lamporna i vagnen börjar flimra till, som om tåget själv försökte varna mig för något.

Två av dem slocknar helt. Vagnen känns plötsligt mycket mörkare.

Jag reser mig halvt, kollar runt. Bara ett strömavbrott, tänker jag.

Där, längre bort, sitter en tjej. Smal kropp med tjockt brunt hår. Hon var rätt snygg. Mellan hennes ben ligger det en barnslig ryggsäck med färgglada figurer. En sådan man hade när man var liten.

Sen ställer jag mig upp för att gå fram till henne, men någon rycker i min luva.

Jag faller ner i sätet igen. Jag vänder mig om för att se vem som ska få ett slag i ansiktet och blir direkt förvånad av personen som står framför mig.

“Vad gör du här? Följer du efter mig?”

Den gamla kvinnan.

Samma smutsiga jacka. Samma stinkande mössa. Hon luktar ännu mer sprit än innan.

Hon stirrar på mig, men inte med ett leende. Inget skämt i ögonen. Bara allvar.

Innan jag hinner säga något drar hon mig bakåt i vagnen. Bort från tjejen.

“Vad gör du? Jag skulle precis-”

“Kolla.” avbryter hon och sätter sig.

Jag blir neddragen bredvid henne och hon tar upp sin tidning i handen. Jag blänger på henne.

“Vad vill du att jag ska kolla på?” frågar jag frustrerat.

Hon bläddrar. Sida efter sida.

Jag suckar högt, reser mig upp. Hon drar mig ner igen.

“Här!” skriker hon till slut och trycker fingret på sidan. “Läs.”

Jag stirrar på henne, osäker. Men för att få tyst på henne tittar jag.

Det är samma sida hon visade tidigare.

“Skottlossning i Hökarängens centrum, 26 maj...” börjar jag läsa. “En person anhållen, tre döda-”

“Du har redan visat mig det här.” säger jag

“Fortsätt. Läs.”

Jag blänger på henne och rynkar ögonbrynen. Jag tar en stor suck och läser vidare.

“Tre döda, en skadad. Offren identifierade av förbipasserande. Fyra killar i 17-årsåldern. “

Jag stannar.

“Milian Rodriguez.” Jag tittar upp på kvinnan. Hennes svarta ögon borrar sig in i mina. Det börjar knyta sig i magen.

“Hassan Barzani...” fortsätter jag, långsamt. “Omar, och...”

Min röst fastnar i min hals. Jag stirrar på de svarta bokstäverna.

“...och Ali Mahmoud.” fortsätter kvinnan åt mig.

Jag stirrar på orden och försöker koppla ihop vad som händer. Någon av grabbarna måste spela ett skämt på mig.

“Ali Mahmoud.” viskar jag.

“Vem är det?” frågar hon, men inte för att hon undrar. Utan för att få svar på det hon redan vet.

“Det är jag.”

“Det *var* du.” säger hon, som om det var en självklar sanning jag missat.

Jag tittar ner på texten igen. Ser mitt namn.

Läser det tyst för mig själv.

Ali Mahmoud.

Högtalaren talar. Mitt hjärta hoppar till av den plötsliga rösten.

“Nästa Skogskyrkogården. Slutstation. Tänk på avståndet mellan vagn och plattform när du...”

“Men jag skulle ju bara hem. Jag skulle hem till min mamma.”

Lamporna blinkar snabbare. Några slocknar helt. Vi hamnar i en tunnel, allt blir bara svart och tyst. Bara ljudet av rälsen hörs. Och min andning.

“Förstår du vad som har hänt?” frågar hon.

“Ja...”

“Du flög för nära solen, Ali. Du borde ha valt rätt spår i livet, som alla andra.”

“Men det är inte så lätt!” utbrister jag.

“Det är inte rättvist om ni har vingar av stål, när jag bara hade vingar av vax. “

Tåget börjar åka snabbare och vi kommer ut ur den mörka tunneln. Jag vänder mig mot fönstret. Allt är som vanligt. Den fina solnedgången lyser upp hela himlen. Utanför ser jag människor som väntar. Livet fortsätter.

Men vi stannar inte. Vårt tåg bara fortsätter.

Jag vänder blicken mot kvinnan, hennes rynkor som kartor på hennes ansikte, och i hennes ögon finns något jag inte förstår. Hon pratar men jag hör inte riktigt. Jag hör bara tågets konstanta rullande. Som om vi har bråttom någonstans. Men jag vet inte om jag vill veta var vi egentligen är på väg.

Jag sluter ögonen och det svider till bakom ögonlocken, något rinner långsamt ner.

“Jag vill bara hem till min mamma.” viskar jag och lutar pannan mot det kalla fönstret. “Hon har lagat mat åt mig.”

Kvinnan ser ut genom fönstret.

“Det är för sent nu.” säger hon. “Tåget har redan åkt.”